

Cel pus deoparte dintre frații săi (1)

Observații preliminare

Cine vrea să înțeleagă corect Vechiul Testament, trebuie să-l aducă în legătură cu Hristos, Fiul lui Dumnezeu, El Însuși fiind „Cuvântul”. Iudeii necredincioși, care au lepădat pe Domnul Isus, cunoșteau foarte bine Vechiul Testament. Domnul Isus le zice: „Voi cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică; dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.” Ei aveau într-adevăr cunoașterea Scripturilor, dar le lipsea înțelegerea, deoarece ei nu voiau să cunoască și să primească pe Hristos.

Preocuparea cu Vechiul Testament, cu creația, cu căderea în păcat, cu potopul, cu originea lui Israel, cu Legea și cu multe alte lucruri din Cuvântul lui Dumnezeu poate fi de folos practic pentru noi numai dacă acestea le studiem în legătură cu Hristos, care este marea temă a întregii Scripturi. În mod deosebit portretele vieții persoanelor, care prezintă un model al Domnului Isus, sunt potrivite să încălzească inimile noastre pentru El.

Mulți credincioși ai Vechiului Testament sunt în viața lor modele ale lui Hristos. Însă cei mai mulți sunt numai în perioade scurte ale vieții lor. Aceasta este de înțeles, dacă luăm în seamă ce spune Iacov despre viața credincioșilor în general: „Noi toți greșim”. Cu atât mai mult ne înviorază, când cu toată slăbiciunea și insuficiența în umblarea sfinților se găsesc timpuri în care anumite glorii ale Domnului strălucesc în ei.

Nu totdeauna este simplu să recunoști pe Hristos în viața unui credincios împovărat cu greșeli și tot felul de cusururi. Ca exemplu este Iacov. Numai ochiului exersat îi este posibil să recunoască în istoria lui o perioadă care arată clar spre Acela care El Însuși S-a smerit și a luat chip de rob. „Israel a slujit pentru o femeie și a păzit turmele pentru o femeie”, spune profetul Osea (12.12). „Iacov a slujit șapte ani pentru Rahela; și anii aceștia i s-au părut ca vreo câteva zile, pentru că o iubea” (Geneza 29.20). Așa a fost viața Domnului Isus o slujire a dragostei, mai întâi pentru poporul Său pământesc Israel, în sens larg pentru mireasa Sa cerească, Adunarea. El este cu adevărat robul evreu, care după șapte ani de slujire nu voia să plece singur liber, ci a spus: „Eu iubesc pe stăpânul meu, pe soția mea și pe copiii mei” (Exod 21.5).

Pe paginile care urmează vrem să ne ocupăm cu un credincios al Vechiului Testament, despre care Scriptura nu ne face cunoscut nici o lipsă, nici un cusur. Despre el – Iosif – spune Ștefan mulți ani mai târziu, pe când se afla în împrejurări foarte asemănătoare: „Dar Dumnezeu era cu el” (Faptele Apostolilor 7.9 compară cu Geneza 39.2,3,21; 41.38). Istoria lui Iosif arată mai multe paralele la drumul Domnului pe pământ decât arată istoria oricărei alte persoane a Vechiului Testament. Totodată frații lui Iosif ne arată profetic istoria lui Israel – accentuând în mod deosebit responsabilitatea iudeilor – până la restaurarea și introducerea în binecuvântările Împărăției viitoare.

Expunerile următoare despre Iosif a apărut prima dată în 1931 în periodicul „Die Tenne” („Aria”), ca serie de articole. Ele sunt destinate în mod deosebit credincioșilor tineri. Noi

suntem convinși că aceste studii sunt actuale și prețioase în timpul actual în forma lor neschimbată și rugăm pe Domnul ca și noua editare să fie spre binecuvântarea copiilor lui Dumnezeu.

Noiembrie 1976, editorii

Părinții lui Iosif și nașterea

Geneza 30.22,23

Minunate sunt cuvintele despre Iosif și seminția lui, pe care le găsim scrise în binecuvântarea lui Iacov și în binecuvântarea lui Moise. În ambele locuri el este numit „nazireu” sau „cel ce a fost pus deoparte de (sau: dintre) frații săi” și din gura îmbătrânitului Israel auzim cuvântul tainic despre „vlăstarul unui pom roditor sădit lângă un izvor”: „Binecuvântările tatălui tău întrec binecuvântările părinților mei, până la creștetul dealurilor veșnice. Ele vor fi peste capul lui Iosif ...” (Geneza 40.22 și versetele următoare și Deuteronom 33.13 și versetele următoare). Cu adevărat se merită să studiezi viața unui binecuvântat în felul acesta!

Când Iacov, tatăl lui Iosif, a venit la Padan-Aram, ca să-și ia o nevastă din rudeniile sale, aceasta a avut loc nu pe baza acelei cunoașteri clare, sigure a gândurilor lui Dumnezeu, așa cum vedem la Avraam cu privire la Isaac. Nu! El se afla pe fugă de ura ucigătoare a lui Esau, față de care el de două ori s-a arătat ca adevărat „înșelător” („Iacov” înseamnă înșelător (compară cu Geneza 27.36)) (compară Geneza 24.2 și versetele următoare cu Geneza 27.41 până la 28.2). Și în timp ce Eliezer la pețirea miresei este călăuzit de încrederea simplă și conștienta dependenței lui totale, la Iacov nu citim nimic de felul acesta – nici măcar, că el s-a rugat. Nici un fel de alte sentimente și puncte de vedere nu par să-l fi călăuzit, ci numai cele naturale (firești).

Și ce contrast! Iacov nu a scos nici o „podoabă de argint și aur”, ca să împodobească pe viitoarea mireasă, era sărac ca un cerșetor. „Una din pietrele locului” a slujit fugarului ca pernă, și nici în escorta lui și nici în mâna lui nu era vreo dovadă a unei moșteniri bogate. Și primirea de care a avut parte era corespunzătoare: Eliezer a avut parte de slujire din partea Rebecăi, dar Iacov a slujit Rahelei și turmei ei, și el a trebuit – noi cunoaștem bine istoria lui – să slujească și pentru Rahela. În timp ce Isaac era „un binecuvântat al Domnului” înaintea prietenilor și dușmanilor, Iacov, cel plin de șiretlicuri, stătea sub disciplinare din partea lui Dumnezeu. O școală grea, o slujbă lungă și aspră! Să-l ascultăm ce spune el însuși lui Laban: „Am stat la tine douăzeci de ani. ... Ziua mă topeam de căldură, iar noaptea mă prăpădeam de frig și-mi fugea somnul de pe ochi. Iată, douăzeci de ani am stat în casa ta, ți-am slujit paisprezece ani pentru cele două fiice ale tale și șase ani pentru turma ta, și de zece ori mi-ai schimbat plata” (citește Geneza 31.38-41). „Iacov a fugit în câmpia Aram, Israel a slujit pentru o femeie și a păzit turmele pentru o femeie” (Osea 12.12). Ce umilitor era aceasta! Ce fugar sărman, înrobit, era tatăl lui Iosif!

Stăteau lucrurile mai bine cu mama lui? Dimpotrivă: La Rahela găsim chiar, că ea s-a dat idolatriei, la început fără să știe Iacov, mai târziu cu cunoașterea lui! (Geneza 31. 19,32; 35.2). Și pe cât de nestatornice erau principiile ei, tot așa era și încrederea ei: plină de invidie și deznădejde, ea a cerut de la soțul ei ceea ce numai Dumnezeu putea să-i dea, și s-a folosit de mijloace de ajutor omenești, pe care credința le-ar disprețui (Geneza 30.1 și versetele următoare; versetul 14 și următoarele). Aceasta era mama lui Iosif.

„Dumnezeu Și-a adus aminte de Rahela” (Geneza 30.22). Ce minunat! – El S-a gândit și la Leea, când „a văzut că Leea nu era iubită” (Geneza 29.31). Și la Ana, mama lui Samuel, - atunci când „rivala ei o mârșea foarte mult” (1 Samuel 1.6,19). – Când judecata potopului a atins punctul culminant, „Dumnezeu Și-a adus aminte de Noe, de toate animalele și de toate vitele care erau cu el în corabie” și a făcut ca apele să scadă (Geneza 8.1). Și mai târziu, când strigătul copiilor lui Israel din cauza robiei s-a ridicat spre Dumnezeu, se spune: „Și Dumnezeu a auzit gemetele lor și Dumnezeu Și-a adus aminte de legământul Său ... Și Dumnezeu a privit spre fiii lui Israel și Dumnezeu a luat cunoștință de ei” (Exod 2.24,25). Ce Dumnezeu! Pe scena slăbiciunii umane pământești și a neajutorării se desfășoară cu atâta plăcere plinătatea îndurării Sale binevoitoare, de nepătruns!

„Și Dumnezeu a ascultat-o și i-a deschis pântecul.” Aceasta este desigur o dovadă, că Rahela, cu toată încrederea ei nestatornică, a strigat și către El (compară cu Geneza 30.6). Ah, El ascultă cu multă plăcere! Cu siguranță și în zilele noastre se înalță către El unele strigăte din miile de nevoi și neajutorări, și tot așa de sigur este că El ajută. „Acest întristat a strigat și Domnul l-a auzit” (Psalm 34.6). Da, „în timp ce ei încă vor vorbi, Eu îi voi auzi” (Isaia 65.24). Iubite cititor, ne folosim noi din belșug de acest drum? El Însuși ne solicită să facem aceasta „în ziua necazului” (Psalm 50.15), și istoria lui Ismael la vârsta de paisprezece ani, care zace prăpădindu-se încet sub un arbust în pustie, ne confirmă că ajutorul Lui nu este condiționat de nici o altă premisă, decât numai să-l dorim. El nu așteaptă de la noi nici putere și nici recăpătarea curajului; îngerul lui Dumnezeu i-a strigat lui Agar din cer: „Nu te teme, pentru că Dumnezeu a auzit glasul băiatului, acolo unde este.” Nu aduce aceasta mângâiere? Să nu ne dea aceasta curaj?

Așa erau împrejurările care au premers nașterea lui Iosif, a fiului făgăduinței. „Și ea a rămas însărcinată și a născut un fiu” (Geneza 30.23). Zece fii au dăruit lui Iacov Leea și roabele, până s-a născut acela spre care Dumnezeu în mod deosebit ne îndreaptă gândurile în ultimele capitole ale cărții acesteia. Nici unul din fiii femeii, care prin înșelătorie, aceasta înseamnă după carne, i-au fost dați lui Laban, și nici unul din aceea, pe care roabele i i-au născut în robie, nu a devenit salvatorul și punctul central al lumii de atunci, ci Iosif, fiul Rahelei (Geneza 41.53-57). Lui i-a revenit dreptul de întâi născut (1 Cronici 5.1,2), și el este unul din modelele cele mai frumoase și mai desăvârșite ale lui Hristos, fie că este vorba de smerirea și lepădarea lui, ori de înălțarea lui.

Numele lui Iosif

Geneza 30.23-25

Dumnezeu a împlinit dorința Rahelei; ea ținea în brațe pe fiul ei întâi născut. Numele, pe care ea l-a dat copilului, ne arată ce însemna aceasta pentru ea, și totodată ne lasă să aruncăm o privire la ceea ce astăzi credința găsește în adevăratul Iosif. „Și a zis: ‚Dumnezeu mi-a înlăturat disprețul’. Și i-a pus numele Iosif, zicând: ‚Domnul îmi va adăuga un alt fiu’” (Geneza 30.23-25).

Ciudat înțeles dublu al acestui nume așa des întâlnit! Începând de la Eva și fiii ei, până la Numele preaslăvit al Domnului nostru citim că în mod repetat în nume a fost pus un sens deosebit, deseori profetic (Geneza 3.20; 4.1,25; 5.29; 10.25; 16.11; 17.5,15,16; 21.3-6; 25.25,26; 29.32 și versetele următoare, printre altele – Matei 1.21 – compară cu Evrei 7.2 – Să mai adăugăm, că este bine să fim prudenți cu privire la interpretarea numelor și să nu depășim samavolnic cadrul celor spuse în Scriptură!). Însă niciunde nu citim ca aici, unde în același timp cele două laturi, a ceea ce băiatul acesta era pentru mama lui, sunt unite într-un nume: căci „Iosif” înseamnă atât: „El a înlăturat”, cât și „El va adăuga”, așa cum găsim confirmat aceasta din gura lui Rahela.

„Dumnezeu mi-a înlăturat disprețul!” – Nu a spus Dumnezeu: „Fiți roditori și înmulțiți-vă”? Nu era o judecată și de aceea o durere, să fi chemat, dar să nu fi în stare să împlinești aceste intenții ale lui Dumnezeu? Noi cunoaștem „plinătatea amărăciunii” lui Ana, mama lui Samuel, dar și bucuria Elisabetei, mama lui Ioan Botezătorul: „Așa mi-a făcut mie Domnul ... ca să-mi ridice rușinea dintre oameni” (1 Samuel 1 și Luca 1.25). Auzim ce însemna pentru femeile din Israel să fie sterile (Isaia 4.1) și auzim cântarea de laudă a Domnului în Psalmi: „El face ca femeia stearpă să locuiască într-o casă, ca o mamă veselă în mijlocul copiilor ei. Lăudați pe Domnul!” (Psalm 113.9; compară cu Psalm 127.3, și alte locuri).

Însă acolo unde natura – de altfel nu numai la Rahela, ci deja și la Sara și la Rebeca – și-a dovedit incapacitatea ei deplină, Dumnezeu a pășit la mijloc, Dumnezeu pentru care „nimic nu este prea greu”, și „care cheamă cele care nu sunt ca și cum ar fi” (Geneza 18.14; Romani 4.17). El a dat „putere Sarei”, El „a ascultat rugăciunea Rebecăi”, și El „a înlăturat disprețul” de la Rahela, da, a pus-o chiar ca exemplu de fertilitate (Evrei 11.11; Geneza 25.21; Rut 4.11). Ce Dumnezeu!

Iubite cititor credincios, nu a îndepărtat El și disprețul nostru, disprețul nerodirii, cu toate că El a căutat câțiva ani rod la noi, unde noi ca „pomi răi” nu numai că nu am dat rod, ci am dat roade rele? (compară cu Luca 13.7; Matei 7.17). Nu am avut noi – ce îngrozitor! – „părtașie cu lucrările neroditoare ale întunericului”? (Efeseni 5.11). Cum citim? „Pentru că, atunci când eram în carne, pasiunile păcatelor ... lucrau în mădularele noastre spre a aduce rod pentru moarte” (Romani 7.5). Însă apoi El a venit în viața noastră, adevăratul Iosif, și a îndepărtat ocară păcatului nostru, „pentru ca noi să aducem rod pentru Dumnezeu”.

Însă cu îndrăzneala credinței, Rahela a spus: „Domnul îmi va adăuga un alt fiu”. Știm că dorința ei a fost împlinită, chiar dacă acest fiu a devenit „fiul durerii ei” și pentru ea a însemnat moartea (Geneza 35.16). „El va adăuga!”, așa putem spune și noi privind cu credință la Acela care „ne-a rânduit să mergem și să aducem rod, și rodul nostru să rămână” (Ioan 15.16).

Iarși doresc să întreb, iubite cititor: este dorința aceasta și în noi? Sau am obosit, - suntem, din aceia „care caută ce este al lor, și nu ce este al lui Isus Hristos”, sau chiar din aceia care „gândesc la cele pământești”? O, de ne-am verifica serios în lumina Cuvântului scump al lui Dumnezeu! Dacă noi ca și Rahela „ne deschidem larg gura” și în același timp „ne dăm toate silințele”, atunci „nu vom fi nici leneși, nici neroditori” (2 Petru 1.8).

Felul lui Dumnezeu este, permanent „să adauge”. El a dat pe Singurul Său Fiu, și din plinătatea Lui avem voie să luăm „har după har”. „El, care, în adevăr, nu L-a cruțat pe propriul Său Fiu, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va dărui, de asemenea, toate împreună cu El?” (Romani 8.32). Da, dacă inima noastră este orientată în primul rând să aducă rod pentru El, atunci El va purta grijă chiar și de nevoile noastre pământești și „ne va da pe deasupra” (Matei 6.33). El curăță fiecare mlădiță, care aduce rod, „ca ea să aducă mai mult rod”. Și din „mai mult rod” să devină „mult rod”, și acest rod „să rămână”. Că aceasta așa ar trebui să fie, este dorința fiecăruia în a cărui viață a intrat Fiul lui Dumnezeu, ca Iosif, fiul făgăduinței, în viața Rahelei.

Când Dumnezeu a făcut harul Său mare față de Rahela, Iacov a zis lui Laban: „Dă-mi drumul să mă duc la locul meu și în țara mea” (Geneza 30.25). Și sufletul, în a cărui viață a intrat adevăratul Iosif, simte că locul lui nu mai poate fi în țara robiei. Sentimentele lui vor fi aceleași; aceleași, pe care le-a rostit și Eliezer și totodată le-a pus în gura miresei, pe care el voia s-o călăuzească prin pustie: „Dați-mi drumul la stăpânul meu!” (Geneza 24.54 și versetele următoare).

Da, ce har, „să fi eliberat din stăpânirea întunericului și strămutat în Împărăția Fiului dragostei Sale”!

Tatăl și fiul

Geneza 37.1-4

„Și Iacov a locuit în țara în care tatăl său locuise temporar, în țara Canaanului” (versetul 1). Și el a locuit temporar acum „prin credință în țara promisiunii, ca într-o țară străină” (Evrei 11.9), avea un cort și un altar, acolo unde mai întâi „și-a construit o casă” și „a cumpărat partea de ogor” (Geneza 33.7 și versetele următoare; 35.1 și versetele următoare). A ajuns singuratic: Rebeca, mama lui, nu mai era – el niciodată nu a mai revăzut-o; Debora a murit; ultima lui amintire de ea, tatăl său Isaac a murit, „bătrân și sătul de zile”, și soția lui Rahela, preaiubita, a plecat de la el la nașterea lui Beniamin, cel mai tânăr copil al lui (Geneza 35.8,16 și versetele următoare, 27 și versetele următoare). Și Esau, cu alte păreri decât el, a plecat de la el într-o altă țară (Geneza 36.6), și o perioadă nouă începe în viața lui Iacov.

„Aceasta este istoria lui Iacov: Iosif, fiind în vârstă de șaptesprezece ani, păștea turma cu frații săi” (Geneza 37.2). „Istoria lui Iacov” vrea să spună: istoria patriarhului și a fiilor lui („istorie” textual: „procreare, zămislire” (un cuvânt introductiv, pe care îl găsim de zece ori în cartea Geneza). Expresia arată deci spre urmași.); dar cât este de remarcabil, că privirea noastră este îndreptată imediat spre Iosif! El, al doilea cel mai tânăr, ocupă un loc deosebit în această casă, și prin aceasta în „ultima istorie” (compară cu 2 Cronici 9.29, printre altele) a tatălui său, el este de la început „deosebit între frații săi” (sau: „pus deoparte între frații săi”).

Ca și David, un alt model al Domnului, și Iosif a fost păstor în tinerețea lui și a dovedit credințioșia lui într-o slujbă neînsemnată. Aparent tinerețea lui a decurs în liniște și fericire; însă auzim imediat, că tânărul de șaptesprezece ani a trecut prin încercări, prin aceea că a fost martor al vorbirilor urâte, pe care frații lui le aveau cu privire la tatăl lor. Ce ar fi fost mai potrivit decât ca el, „băiatul”, expus acestor influențe, ca și inima și gura lui să se potrivească acestui rău, care îl înconjură!

Însă Iosif nu a făcut aceasta, ci el „transmitea tatălui său vorbele lor cele rele” (Geneza 37.2). „Vorbe rele” – ce lucru urât! „Nu vorbiți unul împotriva altuia, fraților” (Iacov 4.11). „Lepădați deci orice răutate ... și orice vorbiri de rău” (1 Petru 2.1). Cuvântul lui Dumnezeu ne atenționează de nenumărate ori cu privire la vorbirea pe la spate și „otrava de moarte” a limbii. Ce „pădure mare” aprinde deseori acest „foc mic”! Aici însă era îndreptat împotriva tatălui propriu, bătrân. Ce rău era aceasta! „O generație care blestemă pe tatăl său” – „Ochiul care-și bate joc de tată” – „Blestemat să fie cel care va disprețui pe tatăl său sau pe mama sa!” (Proverbe 30.11,17; Deuteronom 27.16). „Cine vorbește de rău pe tată sau pe mamă să moară negreșit” (Matei 15.4).

Este Cuvântul lui Dumnezeu cu adevărat pentru noi hotărâtor, voi cititori tineri și cititoare tinere, - și acolo, unde este semănată numai o sămânță *ascunsă*? Iosif, tânărul de șaptesprezece ani, nu poseda un cuvânt scris, dar el nu s-a unit cu răul; el a stat de partea tatălui său. Ce frumos, când despre tată și fiu se spune, ca și despre Isaac și Avraam: „mergeau amândoi împreună” (Geneza 22.6,8,19).

Desigur, Iosif a mers un pas mai departe, prin aceea că el „transmitea tatălui său vorbele lor cele rele”. Aceasta putea fi bine și de asemenea putea fi și rău: Cuvântul lui Dumnezeu nu-l muștră din cauza aceasta, și eu gândesc că nici noi nu trebuie s-o facem. – Însă desigur aceasta nu corespunde principiilor lumii; însă noi suntem atenționați, nu numai „să nu avem părtășie” cu lucrările întunericului, ci „mai degrabă să le osândim”, sau „să le dăm pe față” (Efeseni 5.11 și versetele următoare). Nu au făcut bine cei ai casei lui Cloe, atunci când i-au spus lui Pavel despre stările triste din Corint? Pavel își dă seama de motivațiile comportării lor, căci altfel nu le-ar fi numit cu numele (1 Corinteni 1.11; compară cu 5.1; 11.18). – Și Hristos a mărturisit atât despre Israel cât și despre lume, „că lucrările ei sunt rele”; și El a fost, ca Iosif, un martor împotriva fraților Săi (Ioan 7.7). Și El a avut parte de aceleași lucruri, ca Iosif: *dragostea Tatălui și ură din partea fraților Săi*.

„Și Israel iubea pe Iosif mai mult decât pe toți fiii săi, pentru că era fiul bătrâneții sale; și i-a făcut o haină lungă cu mâneci” (Geneza 37.3). Și aici nu este importantă pentru noi întrebarea, dacă Iacov a făcut bine, să distingă în felul acesta pe fiul lui al doilea cel mai tânăr de ceilalți fii ai săi. Nu era credința, care l-a văzut deja acum în gloria care va veni, nu era drept să-l împodobească cu haina curăției și gloriei proprii? („Haina lungă” era, după cât se știe, „o haină de dedesubt lungă până la gleznă cu mâneci și margini colorate, pe care o purtau numai persoanele distinse.”) Isaac iubea pe Esau mai mult decât pe Iacov, „pentru că vânatul era mâncarea sa (preferată)” (capitolul 25.28), însă Israel iubea pe Iosif cu siguranță nu numai „pentru că el era fiul bătrâneții lui”, ci și pentru că el a intervenit așa de hotărât pentru onoarea tatălui său.

Această relație deosebită a fiului cu tatăl a provocat invidia și ura fraților săi: „Și frații săi au văzut că tatăl lor îl iubea mai mult decât pe toți frații lui, și îl urau” (versetul 4; compară cu versetele 5,8,11,18 și următoarele). Vai, ce este inima omului! Permanent este preocupată cu altul, în loc să se preocupe cu sine însuși, permanent se supără de bine, în loc s-o rupă cu răul! Acesta era felul de gândire al lui Esau și a lui Cain (Geneza 4.5; 27.41), acesta era și al nostru; căci înainte să se arate „bunătatea și dragostea de oameni a lui Dumnezeu Mântuitorul nostru” și să ne mântuiască, trăiam „în răutate și în invidie, vrednici de a fi urâți și urându-ne unii pe alții” (Tit 3.3 și versetele următoare) – exact așa ca și frații lui Iosif și contemporanii Domnului.

Căci în frații lui Iosif vedem, așa cum am amintit deja, un model al iudeilor de mai târziu, așa cum în Iosif vedem un model al lui Hristos. El era din veșnicie subiectul dragostei Tatălui (Proverbe 8.30); în mod deosebit însă, atunci când El a venit pe pământ, ca să facă lucrarea Sa. Și El a avut parte ca podoabă de „haina lungă”; de două ori Dumnezeu a mărturisit despre El: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Mi-am găsit plăcerea” (Matei 3.17; 17.5), și de asemenea și „multele lucrări”, pe care I le-a dat Tatăl, mărturiseau despre El – acele „lucrări de putere și minuni și semne”, prin care „Dumnezeu L-a adevărit” înaintea fraților Săi (Ioan 5.36; 10.32; Faptele Apostolilor 2.22). Însă El a intervenit pentru onoarea Tatălui Său, „după cum este scris: „Insulte celor care Te insultă pe Tine au căzut asupra Mea” (Romani 15.3). Și El a intervenit ca Martor împotriva fraților Săi, și ca răspuns a avut parte de ură și vrăjmășie. „ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1.11). Cum era la Iosif? „îl urau și nu-i puteau vorbi cu pace” (Geneza 37.4).

Visele lui Iosif

Geneza 37.5-11

„Și Iosif a visat un vis și l-a istorisit fraților săi, și ei l-au urât și mai mult” (versetul 5). Așa cum mărturia *despre* frații săi a produs ură, tot așa și mărturia *dată fraților* lui; căci facerea cunoscut a visurilor sale trebuie s-o vedem ca mărturie, și aceasta ea însăși ca o revelație din partea lui Dumnezeu.

Cu siguranță este așa, că Cuvântul lui Dumnezeu ne atenționează cu privire la evaluarea lipsită de luciditate; mereu le întâlnim ca imagine a autoînșelării și a unei fapte zburătoare (compară cu Iov 20.8,9; Psalm 73.19,20; Isaia 29.7,8). Da, noi citim: „Pentru că în mulțimea visurilor sunt deșertăciuni, tot așa și în mulțimea cuvintelor” (Eclesiastul 5.7; compară cu versetul 3). Cu toate acestea vedem că pe parcursul timpului Dumnezeu S-a folosit mereu de vise, fie ca „să deschidă urechea omului” și să-l „întoarcă pe om de la faptă” (Iov 33.16 și versetele următoare), fie ca să reveleze gândurile și intențiile Sale: „Dacă va fi un profet printre voi, Eu, Domnul, Mă voi arăta lui într-o viziune, voi vorbi cu el într-un vis” (Numeri 12.6). În istoria poporului pământesc al lui Dumnezeu era un semn de decădere, dacă „vedeniile nu erau dese” (1 Samuel 3.1; 28.6,15; Ioel 2.28).

În felul acesta a fost făcut cunoscut lui Iosif, ca odinioară tatălui său Iacov în Luz, „ce voia Dumnezeu” (compară cu Geneza 41.25,28), și noi putem înțelege, cât de mult l-a impresionat, pe el, tânărul, această informare divină. Astfel el a ajuns – „din plinătatea inimii vorbește gura” – să le facă cunoscut aceluia care în afară de el aveau a face cu ele. Desigur noi nu putem decide dacă intenția lui era curată, sau momentul ales era cel bun. Știm numai atât, că mărturia lui era *adevărată*. Dar cât de ușor se poate întâmpla, ca în inima noastră nebună să se amestece motivații false cu motivații curate! Să ținem seama: un adevăr poate fi oricât de mare, de prețios, și cu toate acestea urmărim eu-l nostru propriu prin el. Da, mărturia adevărului poate fi spre pagubă mare, în loc de binecuvântare, dacă ea are loc prin egoism sau cu intenții de lăudăroșenie.

„Și le-a zis: „Ascultați visul acesta, pe care l-am visat”” (versetul 6). Asemănător a strigat mai târziu și un alt martor al adevărului, Iotam, fiul lui Ghedeon, poporului înșelat de împotrivorii lui: „Ascultați-mă, locuitori ai Sihemului, și Dumnezeu să vă audă!” (Judecători 9.7). Și totuși: a fost numai un singur Martor al adevărului, care era desăvârșit, și care în același timp putea fi numit Martorul „credincios” și „adevărat”. Și El a strigat „fraților” Lui: „Ascultați!”, atunci când îi învăța în pilde, și anume „cum erau ei în stare să-L priceapă”. Da: „Cine are urechi de auzit, să audă!” Dar poporul, ca și aici frații lui Iosif, „măcar că a auzit, nu a înțeles” (Marcu 4.3,9,12,23). Ce serios! Fie ca noi astăzi, dacă „auzim glasul” să „nu ne împietrim” inimile.

Ca și mărturia Sa, tot așa și visele lui Iosif vorbeau despre o glorie viitoare într-un timp în care el era așa de neînsemnat și disprețuit în ochii fraților lui. Și El, adevăratul Iosif, „n-avea nici frumusețe, nici strălucire, și înfățișarea Lui n-avea nimic care să placă”, și cu toate acestea a venit înaintea fraților Săi cu toate cerințele legitime ale Împăratului lui Israel.

„Iată, noi legam snopi pe câmp; și, iată, snopul meu s-a ridicat și stătea drept; și, iată, snopii voștri l-au înconjurat și s-au plecat cu fața la pământ înaintea snopului meu” (Geneza 37.7). Cum s-a împlinit aceasta literalmente mai târziu! Mereu citim acolo, că frații lui „s-au plecat înaintea lui cu fețele la pământ”, „Și-au plecat capul și au făcut o plecăciune”, da, „au căzut cu fața la pământ înaintea lui” (Geneza 42.6; 43.26,28; 44.14; 50.18). „Și Iosif și-a adus aminte de visele pe care le visase despre ei” (Geneza 42.9).

„Și frații săi i-au zis: ‚Vei domni tu în adevăr peste noi? Sau vei stăpâni tu în adevăr peste noi?’ Și l-au urât și mai mult pentru visele lui și pentru cuvintele lui” (versetul 8). Nu a avut și Moise mai târziu parte tot așa? „Cine te-a pus pe tine conducător și judecător peste noi?” (Exod 2.14). Și lui David i-a zis fratele său Eliab, când a venit să lupte cu Goliat: „Cunosc mândria ta și răutatea inimii tale” (1 Samuel 17.28). Este aceeași vorbire ca în pilda „omului de neam ales”: „Nu vrem ca acesta să împărățească peste noi” (Luca 19.14) – același fel de gândire cu care iudeii au întâmpinat pe Domnul gloriei.

S-a dat El, Domnul nostru preamărit, înapoi din cauza aceasta cu „mărturia bună”? Cum să facă El așa ceva – când vedem chiar și pe Iosif că stăruie în mărturia adevărului! „Și a visat și un alt vis și l-a istorisit fraților săi și a zis: ‚Iată, am mai visat un vis; și, iată, soarele și luna și unsprezece stele se plecau cu fața la pământ înaintea mea.’ Și l-a istorisit tatălui său și fraților săi” (Geneza 37.9,10). Aceasta nu era numai o repetare și o confirmare (compară cu capitolul 41.32), ci acest al doilea vis mergea mai departe. În primul vis era snopul lui Iosif, care a primit onorare regală de la snopii fraților săi; însă aici auzim cum „soarele, luna și unsprezece stele” se pleacă înaintea lui Iosif. Din gura lui Iacov primim învățătură despre însemnătatea imaginii acestui vis.

„Și tatăl său l-a muștrat și i-a zis: ‚Ce este acest vis, pe care l-ai visat? Vom veni noi, în adevăr, eu și mama ta (aici trebuie să ne gândim la Lea, căci pe când Benjamin trăia („unsprezece stele”), Rahela era moartă. – Este însă posibil ca în capitolul nostru începând cu versetul 2 să fie vorba de un timp anterior, în timp ce visul cuprinde profetic deja numărul complet al fiilor lui Iacov.) și frații tăi, să ne plecăm cu fața la pământ înaintea ta?’” (versetul 10). Nu i se făgăduise lui Iacov însuși: „Să fii stăpân peste frații tăi și fiii mamei tale să se plece înaintea ta”? (capitolul 27.29). Să fie dată la o parte, prin fiul lui al doilea cel mai tânăr, autoritatea acordată lui? Știm că așa a avut loc (compară cu capitolul 47.11,12,29), și mai târziu toți, chiar și faraon, au fost constrânși să recunoască mărimea lui. Însă înaintea adevăratului Iosif nu numai „poporul Său va fi un dar de bună voie în ziua puterii Sale”, ci odată „orice genunchi se va pleca, al celor cerești și al celor pământești și al celor de sub pământ, și orice limbă va mărturisi că Isus Hristos este Domn” (Psalm 110.3; Filipeni 2.10,11).

„Și frații săi îl invidiau, dar tatăl său păstra cuvântul acesta” (Geneza 37.11). Aceasta arată că în Iacov, *cu toate* că a „muștrat”, era activă credința, - credința, care „păstrează aceste cuvinte în inimă și se gândește la ele”, chiar dacă ea nu le înțelege. Așa vedem mai târziu și la Maria, mama lui Isus (Luca 2.19,51). Inima fraților dimpotrivă s-a umplut de mânie și invidie, una din cele mai dezgustătoare patimi, pe care inima omului o dă la iveală. Mai târziu citim: „L-au invidiat pe Moise în tabără, pe Aaron, sfântul Domnului” (Psalm 103.16). Și cum se spune despre Domnul? „Pilat știa că din invidie Îl dăduseră în mâna lui” (Matei 27.18; Marcu 15.10).